

ДЕЯКІ ПИТАННЯ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ МИТНИХ ОРГАНІВ УКРАЇНИ В УМОВАХ ЇХ РЕФОРМУВАННЯ

У статті досліджується адміністративно-правовий статус митних органів України з врахуванням змін до чинного законодавства у зв'язку з проведенням адміністративної реформи в Україні, наводиться авторське визначення поняття адміністративно-правового статусу митних органів, визначаються нормативно-правові акти, що закріплюють адміністративно-правовий статус митних органів, і пропонується внести в них зміни з метою його вдосконалення.

Ключові слова: адміністративно-правовий статус, митні органи України, адміністративна реформа.

Комзюк Володимир Трохимович,

доктор юридичних наук, доцент, професор кафедри державно-правових дисциплін Черкаського національного університету імені Богдана Хмельницького

Митні органи України є невід'ємною складовою системи органів виконавчої влади, апарату держави, від ефективної діяльності яких великою мірою залежить реалізація прав і свобод людини та громадянина, формування й реалізація державної митної політики, що потребує наділення їх відповідними повноваженнями, компетенцією, гарантіями діяльності, тобто закріплення нормами права їх відповідного правового статусу, насамперед адміністративно-правового, оскільки митні органи є органами державного управління й безпосередньо здійснюють державну митну справу та реалізують державну митну політику. Важливість завдань і функцій, які покладено на митні органи, обумовлюють необхідність постійного вдосконалення їх адміністративно-правового статусу, у тому числі й шляхом проведення реформ з метою приведення їх діяльності до вимог європейських і світових стандартів. Приведення норм чинного законодавства до міжнародно-правових вимог завжди пов'язане з певними змінами в діяльності державного органу, внесенням змін до законів, інших нормативно-правових актів, посадових інструкцій, тощо.

Питання адміністративно-правового статусу державних органів досліджувалися багатьма провідними вітчизняними і зарубіжними науковцями у галузі адміністративного права, серед яких слід назвати В. Б. Авер'янова, М. Г. Александрова, Г. В. Атаманчука,

О. М. Бандурку, Д. М. Бахраха, В. М. Бевзенка, А. І. Берлача, Ю. П. Битяка, В. М. Гарашука, І. С. Гриценка, Є. В. Додіна, Ф. Л. Жоріна, Т. О. Коломоєць, В. К. Колпакова, А. Т. Комзюка, О. П. Коренєва, Б. М. Лазарева, Р. С. Мельника, О. М. Музичука, В. Я. Настюка, Д. В. Приймаченка, В. К. Шкарупу, М. Г. Шульгу, та інших вчених. Але й сьогодні питання адміністративно-правового статусу митних органів, враховуючи проведення адміністративної реформи в Україні, постійні зміни, які вносяться до законодавства, що регулює їх статус, залишаються актуальними й потребують додаткових досліджень.

Метою статті є дослідження адміністративно-правового статусу митних органів України в умовах їх реформування, аналіз чинного законодавства, що регулює такий статус та внесення пропозицій щодо його вдосконалення.

Для досягнення мети дослідження необхідно визначитися з поняттям адміністративно-правового статусу митних органів України та проаналізувати чинні нормативно-правові акти, що його визначають і закріплюють. Щодо поняття адміністративно-правового статусу, його елементів, то різні науковці неоднаково підходять до їх розуміння і визначення. Так, В. Б. Авер'янов розуміє адміністративно-правовий статус як комплекс конкретно визначених суб'єктивних прав і обов'язків, які закріплені за відповідним суб'єктом нормами адміністративного права [1, с. 194]. С. Г. Стеценко визначає адміністративно-правовий статус як сукупність прав, обов'язків та гарантій

їх реалізації, закріплених у нормах адміністративного права [2, с. 92]. О. О. Бандурка зазначає, що загалом адміністративно-правовий статус державного органу є певною сукупністю його повноважень юридично-владного характеру, реалізація яких забезпечує виконання покладених на нього завдань [3, с. 23]. Можна наводити багато інших визначень поняття адміністративно-правового статусу, які запропоновані провідними вченими-адміністративістами, але у зв'язку з обмеженим обсягом статті, враховуючи наукові думки більшості вчених, вважаємо за необхідне навести власне визначення поняття адміністративно-правового статусу митних органів України, під яким ми розуміємо врегульовану нормами адміністративного права складну юридичну конструкцію, яка включає в себе сукупність взаємопов'язаних структурних елементів, а саме: правову основу їх діяльності, форми й методи її здійснення, завдання, функції та мету діяльності, їх повноваження, адміністративні права та обов'язки, якими наділені митні органи для безпосереднього здійснення державної митної справи, формування і реалізації державної митної політики, а також гарантії їх діяльності та їх відповідальність.

Щодо структури адміністративно-правового статусу, його основних елементів, то тут також думки науковців розходяться, ми ж вважаємо, що основними елементами адміністративно-правового статусу митних органів є правова основа їх діяльності, повноваження (права та обов'язки), гарантії

діяльності та їх юридична відповідальність, закріплені нормами адміністративного права. Правовою основою діяльності митних органів, яку становить адміністративне та митне законодавство, є широке коло правових актів різної юридичної сили, які визначають державно-владні повноваження цих органів, їх завдання, функції, гарантії діяльності, систему органів, основи взаємодії з іншими суб'єктами митних відносин, їх відповідальність тощо. Митне законодавство є надзвичайно динамічним і мінливим, про що говорить і той факт, що в Україні за часи незалежності прийнято вже третій Митний кодекс від 13.03.2012 р. [4], який є основою митного законодавства і який найбільшою мірою і визначає адміністративно-правовий статус митних органів України.

На сьогодні Україна живе в умовах адміністративної реформи, яка започаткована указом Президента України «Про заходи щодо впровадження Концепції адміністративної реформи в Україні» від 22 липня 1998 р. [5] і яка передбачає реформування органів виконавчої влади, до яких належать і митні органи, що значно впливає на їх адміністративно-правовий статус. Адміністративна реформа повинна забезпечити вдосконалення чинного адміністративного законодавства, підвищення ефективності державного управління, надання адміністративних послуг, піднесення на новий рівень системи державної служби. Головною метою реформування митних органів є упорядкування їх функцій та повноважень, створення нової, оптимальної та ефективної їх системи, підвищення ефективності

управління ними та їх діяльності, зниження державних витрат на їх функціонування, усунення дублювання функцій органами державної влади. Реформування може мати й негативні риси, адже процесом реформування порушується встановлений порядок діяльності державного органу, безперервність його роботи, виникає певна невизначеність адміністративно-правового статусу органу, що реформується, порушується налагоджена система взаємодії та координації між органами всередині певної системи та з іншими органами державної влади, органами місцевого самоврядування, посадовими та службовими особами, громадськими організаціями та окремими громадянами. Наслідком реформування державного органу може бути скорочення штату працівників, ліквідація відповідних посад, внаслідок чого звільняються працівники, що може призвести до певної соціальної напруги.

Варто зазначити, що митні органи України вже неодноразово зазнавали реформування, яке зумовлювало ліквідацію одних органів і утворення інших з відповідними завданнями, функціями, повноваженнями, компетенцією тощо, змінювалась і нормативно-правова база, що забезпечувала такі реформи. Але особливо актуальним питання реформування митних органів стало в останні роки. На сьогодні з внесенням змін до Митного кодексу України Законом України «Про внесення змін до Митного кодексу України у зв'язку з проведенням адміністративної реформи» [6] почався новий етап реформування митних органів.

Із прийняттям цього та деяких інших законів суттєво змінився адміністративно-правовий статус митних органів України, відбулася їх трансформація в органи доходів і зборів, виникла значна плутанина й невизначеність у термінології, що стосується їх найменування, діяльності та статусу. Так, згідно із Законом України «Про внесення змін до Митного кодексу України у зв'язку з проведенням адміністративної реформи» розділ 20 Митного кодексу України [6], який мав назву «Митна служба України», перейменовано на «Органи доходів і зборів», хоча під органами доходів і зборів, згідно з внесеними змінами законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України у зв'язку з проведенням адміністративної реформи» [7] до більш ніж сотні інших законів, законодавець розуміє і податкові органи, які входили до внесення змін у законодавство до податкової служби, яка не відносилась до митної служби, але законодавець терміни «податкові органи», «органи державної податкової служби України» у відповідних законах замінив також на термін «органи доходів і зборів», і навіть терміни «органи Пенсійного фонду», «територіальні органи Пенсійного фонду» в законі України «Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування» від 08.07.2010 [8] замінено на термін «органи доходів і зборів», хоча закріплене в цьому законі визначення поняття цих органів не відповідає іншому нормативному визначенню поняття органів доходів і зборів, яке дається в Митному кодексі України

(далі — МКУ). Отже, у зв'язку з внесеними змінами до законодавства, на сьогодні існує два різних нормативних визначення терміна «органи доходів і зборів». Так, згідно із Законом України «Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування», статтю 1 якого («Визначення термінів») доповнено пунктом 3-1, «органи доходів і зборів — центральний орган виконавчої влади, що формує податкову і митну політику (у частині адміністрування податків і зборів, митних платежів, єдиного внеску) та забезпечує її реалізацію (центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну податкову і митну політику), та його територіальні органи» [8]. Що ж до терміна «органи доходів і зборів», який вживається в МКУ, то згідно з пунктом 34-1 статті 4 МКУ дається таке його нормативне визначення: «органи доходів і зборів — центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну податкову і митну політику, митниці та митні пости» [6]. Як бачимо, у наведених законодавчих актах даються різні нормативні визначення одного і того ж терміна — «органи доходів і зборів», хоча обидва цих нормативних визначення передбачають існування центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну податкову й митну політику, і таким органом раніше було Міністерство доходів і зборів України (далі — Міндоходів), а на сьогодні ж, унаслідок внесення змін у чинне законодавство і ліквідації Міндоходів, такого єдиного центрального органу

виконавчої влади, який би і формував державну податкову та митну політику, і реалізував її, вже не існує, що значно послаблює адміністративно-правовий статус митних органів. На сьогодні центральним органом виконавчої влади, який очолює систему органів доходів і зборів, є Державна фіскальна служба України (ДФС), правовий статус якої визначається безпосередньо статтею 545 МКУ [4], Податковим кодексом України [9], постановами Кабінету Міністрів України «Про утворення Державної фіскальної служби» від 21 травня 2014 р. [10], «Про Державну фіскальну службу України» від 21 травня 2014 р. [11], «Про утворення територіальних органів Державної фіскальної служби та визнання таких, що втратили чинність, деяких актів Кабінету Міністрів України» від 6 серпня 2014 р. [12], «Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади» від 10.09.2014 р. [13]. Особливістю адміністративно-правового статусу Державної фіскальної служби України як центрального органу виконавчої влади, на відміну від ліквідованого Міндоходів, є те, що вона лише реалізує державну податкову політику та державну політику у сфері державної митної справи згідно з Положенням про Державну фіскальну службу України, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України «Про Державну фіскальну службу України» [11], а центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування єдиної державної податкової, митної політики, є Міністерство фінансів України відповідно до Положення, затвердженого

постановою Кабінету Міністрів від 20.08.2014 р. № 379 «Про затвердження Положення про Міністерство фінансів України» [14].

Як було сказано вище, адміністративна реформа, що триває в Україні, має значний вплив на термінологію, що стосується найменування, діяльності та статусу митних органів України. Нормами законів України «Про внесення змін до Митного кодексу України у зв'язку з проведенням адміністративної реформи» [6], «Про внесення змін до Податкового кодексу України у зв'язку з проведенням адміністративної реформи» [15], «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України у зв'язку з проведенням адміністративної реформи» [7] термін «митні органи» фактично вилучено з чинних законодавчих актів і замінено на термін «органи доходів і зборів», «контролюючі органи» (Податковий кодекс), при цьому в підзаконних правових актах і надалі застосовується термін «митні органи», подекуди цей термін залишився і в МКУ. Отже, внесеними змінами до законодавства спричинено значну плутанину в митній термінології щодо чіткого визначення й закріплення в законодавстві терміна, який позначає органи, які безпосередньо здійснюють державну митну справу й реалізують державну митну політику. На нашу думку, це недопустимо, оскільки термінологія в праві має надзвичайно важливе значення, терміни повинні відображати реалії історичного розвитку тих чи інших явищ, процесів, понять, фактів, суб'єктів тощо, їх зміст, сутність, враховувати положення міжнародних

правових актів і міжнародну практику. Яке ж підґрунтя має той чи інший термін, що позначає органи, які здійснюють державну митну справу і реалізують митну політику? Щодо терміна «контролюючі органи», то очевидно, що тут прив'язка зроблена до різних видів державного контролю — податкового, митного, які в діяльності цих органів мають дуже важливе, визначальне значення, обумовлені історично і знаходять своє закріплення в міжнародних правових актах. Що ж до терміна «органи доходів і зборів», то він є новим, раніше не вживаним і прив'язаний до податків, зборів, які справляються цими органами і така діяльність також є визначальною для цих органів.

Але, знову ж таки, ні контрольною діяльністю (контрольною функцією), ні справлянням податків і зборів (фіскальною функцією) не вичерпується зміст діяльності органів, які здійснюють державну митну справу, оскільки сама митна справа є надзвичайно багатогранною, багатоаспектною, включає в себе багато складових, що і обумовлює її зміст. Тому саме термін «митні органи» найбільше підходить для позначення тих органів, які здійснюють митну справу, реалізують митну політику держави, бо він безпосередньо від термінів «митна справа», «митна політика» і походить, а також має найширше закріплення в міжнародних правових актах, міжнародній митній практиці. Термін «митні органи» походить і від слова «мити», яке має глибоке історичне коріння, сягає в часи Київської Русі, тому, на наше переконання, абсолютно недоречно, неправильно в

правотворчій і правозастосовчій діяльності відмовлятися від терміна «митні органи». Враховуючи вищевикладене, вважаємо правильним, обґрунтованим і доречним позначати органи, які здійснюють державну митну справу, формують і реалізують державну митну політику, саме терміном «митні органи». Причому, враховуючи зміни в чинному законодавстві, вважаємо за правильне при визначенні співвідношення між органами доходів і зборів та митними органами розуміти його як загальне і часткове, тобто всі митні органи є органами доходів і зборів, у той же час, виходячи з їх завдань, функцій і повноважень, далеко не всі органи доходів і зборів є митними органами, оскільки вони безпосередньо не здійснюють державну митну справу. Це підтверджується багатьма положеннями чинного законодавства. Так, згідно з ч. 2 ст. 318 МКУ [4], митний контроль здійснюється виключно органами доходів і зборів відповідно до цього Кодексу та інших законів України. Очевидно, що не всі органи доходів і зборів (територіальні органи ДФС, податкові інспекції тощо) наділені повноваженнями здійснювати митний контроль, а лише митниці, митні пости, сама ДФС, тобто лише митні органи. Так само згідно з ч. 1 ст. 522 МКУ, справи про порушення митних правил, передбачені статтями 468–470, 474, 475, 477–481, 485 цього Кодексу, розглядаються органами доходів і зборів [4]. Але, знову ж таки, розглядати справи про порушення митних правил, згідно з Кодексом, мають право не всі органи доходів і зборів, а тільки митниці і Державна

фіскальна служба, тобто тільки митні органи. Таких прикладів у законодавстві багато, а отже, на наше переконання, і в науковій літературі, і в нормативних актах та митній практиці правильне, доцільне й необхідне застосування терміна «митні органи». При цьому під митними органами пропонуємо розуміти спеціально вповноважені державні правоохоронні органи виконавчої влади, які наділені виконавчо-розпорядчими повноваженнями в галузі митної справи і, відповідно до чинного законодавства, здійснюють митний контроль, митне оформлення й пропуск через митний кордон України товарів, транспортних засобів, безпосередньо здійснюють державну митну справу та формують і реалізують державну митну політику.

Слід звернути увагу на ще одну особливість і абсурдність правового регулювання термінології щодо митних і податкових органів, які, згідно з внесеними змінами до Податкового кодексу України (який є надзвичайно важливим нормативно-правовим актом у правовому регулюванні діяльності і статусу цих органів), перейменовано на контролюючі органи, а не органи доходів і зборів, як у всіх інших законах і МКУ, що було б логічним з точки зору забезпечення єдиної термінології щодо цих органів. Отже, у зв'язку з проведенням адміністративної реформи й внесенням змін до численних нормативно-правових актів, так і не визначено єдиного терміна щодо податкових і митних органів, які в більше ніж сотні законів і в МКУ називаються органами доходів і зборів, а в Податковому кодексі

контролюючими органами, у численних же чинних підзаконних правових актах вони і досі називаються митними і податковими органами, що найбільше і відповідає їх сутності, змісту діяльності та світовій практиці, тому очевидно, що є потреба внести зміни до відповідних нормативних актів задля забезпечення єдиної термінології щодо митних органів.

Визначаючи адміністративно-правовий статус митних органів України як органів доходів і зборів, ми також вважаємо, що в статті 544 Митного кодексу, яка має назву «Призначення та основні завдання органів доходів і зборів» не зовсім правильно, дуже звужено визначено призначення цих органів, яке зазначеною статтею закріплено так: «Призначенням органів доходів і зборів є створення сприятливих умов для розвитку зовнішньоекономічної діяльності, забезпечення безпеки суспільства, захист митних інтересів України». Якщо ж проаналізувати Митний кодекс, інші нормативні акти в галузі митної справи, завдання, функції і повноваження митних органів, які і зумовлюють призначення цих органів і які закріплені відповідними нормативними актами, то стає очевидним, що основним їх призначенням є безпосереднє здійснення державної митної справи, формування та реалізація державної митної політики України, тому ми пропонуємо внести зміни до статті 544 МКУ в частині призначення органів доходів і зборів, виклавши її в такій редакції: «Призначенням органів доходів і зборів є безпосереднє здійснення державної митної справи,

формування та реалізація державної митної політики України, створення сприятливих умов для розвитку зовнішньоекономічної діяльності, забезпечення безпеки суспільства, захист митних інтересів України».

Таким чином, нами проаналізовано деякі аспекти адміністративно-правового статусу митних органів України в умовах їх реформування, наведено авторське визначення цього поняття, розглянуто основні нормативно-правові акти, що закріплюють статус указаних органів, констатовано негативний вплив новоприйнятих законодавчих актів, спрямованих на реформування митних органів, на усталену термінологію в митній сфері, яка стосується найменування, статусу, діяльності органів, які безпосередньо здійснюють державну митну справу, і запропоновано внести зміни до відповідних нормативно-правових актів із метою вдосконалення правового регулювання адміністративно-правового статусу митних органів України.

Список використаних джерел:

1. Адміністративне право України. Академічний курс: Підруч.: У двох томах: Том 1. Загальна частина / Ред. колегія: В. Б. Авер'янов (голова). — К.: Видавництво «Юридична думка», 2004. — 584 с.
2. Стеценко С. Г. Адміністративне право України: Навчальний посібник. — Вид. 2-ге, перероб. та доп. — К.: Атіка, 2009. — 640 с.
3. Бандурка О. О. Державна податкова служба в Україні: система, правовий статус, модернізація / О. О. Бандурка. — Х.: Вид-во Нац. ун-ту внутр. справ, 2004. — 234 с.
4. Митний кодекс України від 13.03.2012 р. [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/4495%D0%B4-17/page4>
5. Про заходи щодо впровадження Концепції адміністративної реформи в Україні. Указ Президента України від 22 липня 1998 р. № 810/98 / [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/810/98>
6. Про внесення змін до Митного кодексу України у зв'язку з проведенням адміністративної реформи. Закон України від 04.07.2013 р. № 405 — VII. [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/405-18>
7. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України у зв'язку з проведенням адміністративної реформи. Закон України від 04.07.2013 р. № 406 — VII. [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/406-18>
8. Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування. Закон України від 08.07.2010 № 2464-VI / [Електронний ресурс] // Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2464-17>
9. Податковий кодекс України від 02.12.2010 р. № 2755 – VI. [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>
10. Про утворення Державної фіскальної служби. Постанова Кабінету Міністрів України від 21 травня 2014 р. № 160 / [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/160-2014-%D0%BF>
11. Про Державну фіскальну службу України. Постанова Кабінету Міністрів України від 21 травня 2014 р. № 236 / [Електронний ресурс]. — Режим досту-

пу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/236-2014-%D0%BF>

12. Про утворення територіальних органів Державної фіскальної служби та визнання такими, що втратили чинність, деяких актів Кабінету Міністрів України. Постанова Кабінету Міністрів України від 6 серпня 2014 р. № 311 / [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/311-2014-%D0%BF>

13. Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади. Постанова Кабінету Міністрів України від 10 вересня 2014 р. № 442. / [Електронний

ресурс]. — Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/442-2014-%D0%BF>

14. Про затвердження Положення про Міністерство фінансів України. Постанова Кабінету Міністрів України від 20 серпня 2014 р. № 375. / [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/375-2014-%D0%BF>

15. Про внесення змін до Податкового кодексу України у зв'язку з проведенням адміністративної реформи. Закон України від 04.07.2013 р. № 404 – VII. [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/404-18>

Комзюк В. Т. Некоторые вопросы административно-правового статуса таможенных органов Украины в условиях их реформирования

В статье исследуется административно-правовой статус таможенных органов Украины с учетом изменений, которые были внесены в действующее законодательство в связи с проведением административной реформы в Украине, приводится авторское определение понятия административно-правового статуса таможенных органов, определяются нормативно-правовые акты, закрепляющие административно-правовой статус таможенных органов, и предлагается внести в них изменения с целью его усовершенствования.

Ключевые слова: административно-правовой статус, таможенные органы Украины, административная реформа.

Komzjuk V. T. Some questions of administrative and legal status of customs bodies of Ukraine in terms of reform

The administrative-legal status of custom authorities of Ukraine including changes to current legislation in light of carrying out the administrative reform in Ukraine is investigated in the article, normative-legal acts that obtain the administrative-legal status of custom authorities are determined and changes for their improvement are suggested.

The author gives his own determination of the term of administrative-legal status of custom authorities of Ukraine based on analyzing of scientific ideas of leading scientists, the author understands it as adjusted by administrative regulations complex juridical construction, which includes totality of connected structural elements, to be exact: legal platform of their activity, forms and methods of its realization, tasks, functions and aim of activity, their proxy, administrative rights and duties, that custom authorities have for immediate realization of state custom work, forming and realization of state custom policy, and also guarantee of their activity and responsibility.

Stated, that in present Ukraine lives in circumstances of administrative reform, that provides reformation of executive power authorities, including custom authorities,

and that strongly influences on their administrative-legal status, especially, causes their transformation into income and tax authorities. Importance of tasks and functions, that are charged on custom authorities, cause the need of constant improvement of their administrative-legal status, including realization of reforms on purpose to make them suit to the European and world standards, and that's tied with changing laws, other normative-legal acts, official instructions and relations, etc.

In the article are cited basic normative-legal acts, which consolidate administrative-legal status of custom authorities of Ukraine, the most important of them is the Custom codex of Ukraine, author points out separate defects of administrative legal regulation of the status of custom authorities, it is proposed to make changes to paragraph 544 of Custom codex in the part of determination of appointment of income and tax authorities, which is very narrowly determinates their appointment, proven the negative effect of made changes in the custom legislation because of administrative reform of terminology in the custom sphere regarding to denomination, status of custom authorities, which are renamed to "income and tax authorities", which causes disorder in terminology, excludes the term "custom authorities" in normative acts, what is, on our opinion, unsuitable and inadmissible. Author also cites his own determination of the term "custom authorities", we understand them as specially authorized state law-enforcing executive power authorities, which are cited with executive power in sphere of custom affair; and according to valid legislation realize custom control, custom registration and passage through the custom border of Ukraine of wares, transports, directly realize states custom affair and form and realize states custom policy.

Key words: administrative and legal status, customs authorities of Ukraine, administrative reform.

Стаття надійшла до друку 14 березня 2016 р.